

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioannis Azorii Lorcitani, Societatis Iesv Presbyteri Theologi, Institutiones Morales

In Quibus Vnivers[ae] Quaestiones ad Conscientiam recte aut prauè
factorum pertinentes, breuiter tractantur

Azor, Juan

Coloniae Agrippinae, 1602

30. Quinam sint à nobis orandi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14077

orando gloriæ incrementum non mereantur, optant tamen, ac petunt à pœnis quas solvunt, & sustinent, liberari. Quæres, an pro alijs precetur? Huic quæstioni superius respondi, in hoc lib. cap. 10. quæst. 12.

Cap. XXX.

Quinam sint à nobis orandi.

Primo queritur, An preces publicæ, & solennes ad Deum Patrem tantummodo dirigantur? In Concilio Carthaginensi, can. 23. statutum est, ut nemo in precibus, vel Patre pro Filio, vel Filium pro Patre nominet: & cum assititur ad altare, semper ad Patrem dirigatur oratio. Hæcibi. Ecclesia ad Patrem per Christum suas preces fundere, & referre consuevit: nihilominus tamen æquè, ac Patrem, aliquando Spiritum sanctum aliquando, Filium orat; ut perspicuum est ex Letanijs, & supplicationibus publicis, ex hymnis, & alijs quibusdam precationibus ad Filium, vel Spiritum sanctum peculiariter destinatis.

Secundo queritur, An ad Sanctos in cælo cum Christo Domino viuentes, Angelos nimirum, & beatos hominum spiritus, preces nostras dirigere iure possimus? Hæretici negant, eò quòd oratio est religionis actus; religio verò debitum Deo cultum tribuit; ergo Sancti non sunt orationibus inuocandi. Deinde, Sancti nequeunt postulata concedere; at nos orationibus peccatorum veniam, gratiæ, & virtutum incrementum, omnium malorum depulsionem, & vitam æternam postulamus. Sancti itidem cum à nobis longe absint, preces nostras audire non possunt. Præterea, mentis nostræ cogitata, affectus, & vota, cum sint interna, cognoscere nequeunt.

At certissima est Catholicorum sententia in 4. dist. 45. Sanctos esse nostris precibus inuocandos: Id enim veterum patrum confirmat auctoritas, & Conciliorum Decreta, generalis demùm totius Ecclesiæ consuetudo. Nec propterea debitum Deo cultum detrahimus: neque enim Sanctos precamur, ut ipsi nostri misereantur, aut veniam peccatorum concedant, aut gratiam, virtutes, & vitam æternam largiantur, sed eos inuocamus tanquam patronos, qui pro nobis Deum precantur. Quare religio soli Deo debetur, cum verò Sanctis etiam defertur, non in illis propter ipsos dumtaxat terminatur, ac sistit, sed per ipsos ad Deum ipsum deducitur, quia ipsos oramus, ut apud Deum aduocatos, ac vt ab eo impetrent, quod optamus: ipsos oramus, quia voluit Deus, vt eos patronos apud ipsum haberemus. Denique Sanctos oramus tanquam eos, quorum precibus, & meritis impetramus à Deo, quæ petimus. Deum verò oramus, vt datorem eorum bonorum, quæ postulamus. Nec Christo itidem aliquem derogamus, quod alios etiam præter ipsum apud Patrem aduocatos, & patronos adhibeamus; nam ipse Dominus voluit suos quoque seruos à nobis coli, & honorari: vnde ipse huic eis honorem tribuit, vti à nobis colerentur, & tanquam patroni inuocarentur. Nec item, quod à nobis procul absint, idèò nos exau-

dire non possunt: nihil enim impedit loci distantia, cum Dei munere, ac beneficio fiat, vt Sancti nostras preces audiant. Pari ratione nihil refert, quòd preces nostræ sint penitus interni mentis affectus, & votamam nostræ mentis arcana, Deo ipsis aperiente, ac patefaciente, Sanctis fiunt nota, & manifesta.

Tertio queritur, An Sancti pro nobis precantur in cælis? Dubitari non potest, quin Sancti nos magna charitate, & amore prosequantur: & vt antequam dixi, preces nostras quamuis in mente omnino latentes, & abditas Dei munere, & beneficio audiant. Ea quoque mala, quibus, vexamur, & premimur, & bona itidem, quibus indigemus, nota, & perspecta habeat. Vnde Petrus in posteriori epistola: *Dabo, inquit, operam, & frequenter vos habere possit obitum meum, vt horum memoriam faciamis: Et Apoc. 5. describuntur viginti quatuor seniores in cælis procidententes coram throno Dei, habentes singuli phialas aureas plenas odoramentorum, quæ sunt orationes Sanctorum. Angelos item Sanctos in cælis pro nobis orare, planè Scripturæ testantur, vt colligitur Tob. 12. Zach. 1. Apocal. 3. Dan. 10. Matth. 18. quibus locis, docemur eos nostri curam habere.*

Cæterum quæstio est dubia, an Sancti quæ orent pro ijs, qui pœnis purgatorijs expiantur? Sotus in 4. dist. quæst. 3. art. 2. ad finem, id videtur negare. Sed oppositum manifestè communis vsus Ecclesiæ demonstrat, quæ in suis publicis supplicationibus sic Sanctos orare consuevit: *Sancte Michael ora pro eo. Sancte Petre ora pro eo.* Nec reuera Sotus negauit pro eis Sanctos orare, solum docere voluit, non orare Sanctos pro ipsis satisfaciendo, sed orare impetrando: ac iusti, & qui in hoc mundo charitate sunt præditi, orant pro eis, non tantum impetrando, sed etiam satisfaciendo. Docuit igitur Sotus loco citato idem, quod S. Thomas ante tradiderat 4. dist. 45. quæst. 3. art. 3. ad 6. Sanctos pro illis orare non satisfaciendo, sed impetrando. **Quæres**, an Sancti, qui ante Christi resurrectionem apud inferos detinebantur, pro viujs orent? Respondeo, eos orasse: id enim apertè secundus Machabæorum liber indicat cap. 15. vbi Iudas Machabæus per visionem vidit Oniam pontificem, & Hieremiam pro populo Iudæorum orantes. Et Hierem. 15. scribitur: *Dixit Dominus ad me: Si feterint Moyses, & Sannuel coram me, non est anima mea ad populum istum.*

Quarto queritur, An iusti, qui adhuc purgatorias sustinent pœnas, orent pro nobis? Dux sunt opiniones, vna negat, eo quòd iniqui, illi nondum sint cælestem hæreditatem adepti, & acerbissimè crucientur: ad preces nostras minimè attendunt, nec vota nostra nouerunt. Deinde, quia eorum potius est, pœnas luere, atque perferre, quàm suis amicis opem, auxiliumque præstare. Postremò, Ecclesia non solet ad eos preces dirigere.

Alteræ opinio affirmat, quam sequi videtur Medina de orat. quæst. 4. §. de animabus etiam & eos pro nobis orare, & fas nobis esse eorum patrocinium petere, eo quòd Dei gratia, & charitate sint præditi, & bonorum Angelorum ministerio, vel Dei munere possint preces nostras, & vota, quamuis tacita, abstrusa, & occulta percipere;

Nec impedit pœnarum acerbitas, quam sustinent, quin pro nobis orent: quoniam Sancti Martyres dum seuisimè torquebantur, pro suis orabant. Denique Gregor. lib. 4. Dialog. cap. 40. & 41. refert de quodam Paschasio, cuius anima purgatorias pœnas luebat, & nihilominus eius meritis, ac precibus Deus quædam mirabiliter efficiebat. S. Thomas 2. 2. q. 83. art. 4. ad 3. & 4. dist. 35. q. 4. art. 5. q. 2. ad 2. & Alexan. par. 4. quæst. 26. m. 3. art. 4. §. 4. quorum sententiæ communis Theologorum schola in hac parte subscripsit, negat eos pro nobis orare, quia nondum sunt in eo vitæ statu, & conditione collocati, in qua pro nobis orent. Illam verò Gregorij historiam de Paschasio, sic interpretatur. S. Tho. in 4. dist. 15. quæst. 4. art. 5. quæst. 2. ad 3. vt dicat ea opera mirabilia, facta esse diuinitus ob studium, & pietatem eorum, qui bona fide ipsius opem, & auxilium orationibus inuocabant: putabant enim, cum iam ad cælestes Beatiorum sedes, & domicilium euolasse, & gaudijs perfrui sempiternis. Voluit tamen Deus per opera mirabiliter effecta ostendere, illius vitam sibi acceptam, & gratam fuisse, quamuis adhuc pœnis purgatorijs teneretur obstrictus.

Quintò queritur, An singulos eorum, qui sunt cælestem hereditatem consecuti, iure possimus orare? nimirum; ad cælum peruenere paruuli, qui sacro baptisate abluti, statim ex hac vita migrarunt. Queritur, an eos iure precari, & orare possimus? Ratio dubitandi est, quia ex vna parte in cælo vnà cum Christo regnant: ex altera parte non sunt Sanctorum numero ascripti. Respondeo, Ecclesiam ad singulos quidem Angelos beatos preces dirigere solere; at verò non singulos iustorum hominum spiritus, qui sunt regna cælestia, & beatitudinem consequuti, precari consuevit: sed eos, qui sunt in Sactorum numerum relati: Priuatim tamen cuique licet eos orare, eorumque auxilium, & patrocinium petere, cum piè credat, eos in beatorum supernæ patriæ ciuium numerum relatos.

Cap. XXXI.

Pro quibusnam sit orandum.

Queritur primùm, An viuorum preces profint ijs, qui iam obierunt? Fuit quorundam error negantium, mortuos viuorum precibus iuari, eo quòd 2. ad Corinth. 5. dicitur: Omnes nos manifestari oportet ante tribunal Christi, vt referat vnusquisque propria corporis, prout gessit, siue bonum, siue malum: & 1. ad Corinth. 3. Vnusquisque propriam mercedem accipiet secundum suum laborem: item ad Romanos 14. Vnusquisque nostrum pro se rationem reddet Deo. Ad Galat. 6. Quæ feminauerit homo, hæc metet. Et: Vnusquisque onus suum portabit. Dauid quoque Reddes, inquit, vnicuique secundum opera sua. Denique Apocal. 14. Opera enim illorum sequuntur illos. Huic etiam sententiæ videntur primo aspectu allipulari Patres. At enim Hieronymus, teste Gratiano in cap. In præfenti. 13. quæst. 2. In præfenti seculo scimus, siue orationibus, siue consilijs inuicem posse nos adiuuari: cum autem ante tribunal Christi venerimus, nec Iob, nec Daniel, nec Noe rogare posse pro quoquam, sed vnunquemque portare onus suum. Anima, quæ peccauit,

it, ipsa morietur, filius non portabit iniquitatem patris.

Cæterum & vsus Ecclesie, & Traditio ab Apostolis ad nos vsque deducta, & Sanctorum Patrum auctoritas apertè comprobant preces nostras mortuis prodesse. Nam omnes sumus iuicem membra, corporis verò membra se iuicem iuuant. Dionysius Areop. vt dicam alibi, ritum commemorat, quo Ecclesia pro mortuis orabat. Augustinus Non parua, inquit, est vniuersæ Ecclesie, quæ in hac consuetudine claret, auctoritas, vt in præfenti Sacerdotis, quæ Domino Deo ad eius altare funduntur, locum suum habeat commemoratio mortuorum. Et alibi: Neque negandum est defunctorum animas pietate suorum viuentium releuari, cum pro illis sacrificium Mediatoris offerretur, vel elemosine erogantur, vel cum preces funduntur in Ecclesia. Ambrosius quoque vt habetur in cap. Quia alij. 13. quæst. 2. Alij tertium diem, alij trigessimum, alij septimum, alij quadragesimum obseruare consueverunt in officijs mortuorum. Vtraque obseruatio habet auctoritatem, quæ necessarium pietatis impletur officium. Gregorius item in quarto libro Dialogorum multa scribit, ex quibus constat preces nostras esse mortuis fructuosas. Et 2. Machab. 12. Iudas collatione facta duo lectim milia drachmarum misit Hierosolymam, vt offerretur pro mortuis sacrificium, iustè, & religiosè de resurrectione cogitans. Vbi tandem concludit. Sancta ergo, & salubris est, cogitatio pro defunctis exorare, vt à peccatis soluantur. Quæ verò sunt obiecta, facile diluuntur, ea enim intelligi debent de præmio sempiterno, quod est nostri laboris merces, & operæ stipendium, quod bene merentibus redditur: & de supplicio perpetuo quo scelera, & malefacta puniuntur. Et Hieron. loquitur de generali, & extremo iudicio futuro.

Secundò queritur, quibusnam mortuis viuorum orationes profint? Respondet Augustinus in Enchir. cap. 109. & 110. & lib. 1. de origine anime cap. 9. & 10. & lib. de cura pro mortuis agenda, cap. 1. non omnibus prodesse, sed ijs, qui cum viuerent, mererent. Est enim quidam viuendi modus, nec tam bonus, vt non requirat ista post mortem, nec tam malus, vt ei non profint ista post mortem. Est verò talis in bono, vt ista non requirat: & est rursus in malo, vt nec valeat cum hac vita transferri, adiuuari. Primi horum dicuntur mediocriter boni, & mediocriter mali. Secundi valde boni: tertij valde mali. Sic August. Theologi in 4. d. 45. communi consensu valde bonos intelligunt eos, qui sempiterna foelicitate perfructur, valde malos, eos, qui perpetuis supplicijs cruciatur: Mediocriter bonos, & mediocriter malos accipiunt eos, quorum peccata igne purgatorio expiantur. Hinc colligitur, nequaquam esse orandum pro ijs, qui in cælo vnà cum Christo Domino viuunt: sunt enim soluti, & liberi prorsus, & immunes ab omni malo, nec mali aliquid pati queunt; & facile habere possunt omne bonum, quod optant. Vnde in cap. Cum Matthe. De celebr. Missa, dicitur: In iurium facit Martyri, qui orat pro eo. Nec orandum est pro ijs, quos certò nouimus perpetuis supplicijs addictos vt perspicue docet Grego lib. 34. Moral. cap. 12. & lib. 4. dialog. cap. 44. Viuorum igitur preces ijs mortuis profint, qui mediocriter boni, & mediocriter mali sunt: ijs nimirum, qui adhuc in igne purgato